ŽENSKÁ HLÍDKA

Pořadatelka M. Hurešová

PAVLA MATERNOVÁ:

Když v mračna slunce zapadá . . .

Když v mračna slunce zapadá,
to jediné, jímž srdce kvetlo,
a nikde není náhrada
a do tvé noci nikde světla —

Tu stůň, ó duše soufalá,
a zamkni křídla, zamkni oči!
Ach, temě — naše bys doufala! —
se rychlej's tebou neotočí . . .

I nezvi hvězd si na pomoc
a netácej se v marném štkaní,
svou v duši hrdě přestoj noc
a v mramorovém odříkání.

Cti vlastní bol . . . Jest štěstí syn
a jediný pod lásky ryzí!
S ním nechť tě pojme šera klín,
svit z duše aspoň nevymizí.

A souzeno-li přečkati
tu noc ti celou, třeba dlouhou;
ó, pak se slunce navrátí,
tím krasší, čím jsi víc měl touhou.

Až v Thule dojdeš poslední,
nechť jas ti vaplá tvé první zoře,
jím Věčnost nechť se rozednání,
až se svou vlnou splyneš v moře.

* * *

KDYŽ V MRAČNA SLUNCE ZAPADÁ.

Když v mračna slunce zapadá, mračna čím dále tím více houstnou, tak že ani nejmenšího paprsku slunečního skrze ně nepronikà. Tíha mraků těch zdá se padati tak nízko, že se zdá tížiti naši duši. A v okamžiku takovém člověk bývá stísněn a rozrušen do té míry, že se až vzdává naděje v další žití.

Však po chvíli se mraky pozvolna rozptylují, obloha se jasní, paprsky sluneční opět se objevují a to v kráse ještě větší, nežli před jejich zahalením. A člověku se zdá, že zároveň i jemu padá tíseň s duše, že hřejivé paprsky ony vlévají nový život v jeho tělo a nabývá opět síly ku dalšímu žití.

Nad zemí českou rozprostíral se těžký hustý černý mrak, zbavující ji po staletí veškerých paprsků slunečních, tak že se již zdálo, že se mraky tyto nikdy nerozptýlí, že nikdy slunce již neozáří tuto zemi. A hle, přišla doba strašné bouře, blesky se křižovaly na všech stranách, hrom bil a zdálo se, že konec jest již blízký. A hle, ony těžké mraky se rozstoupily a z nich vyšlehly krásné jasné sluneční paprsky a ozářily v čarovné velebné kráse celou českou zem.

A proto není třeba člověku hned se vzdávati života, neb naděje při každé nahodilé nehodě. Kdo trpělivě přečká bouře jak životní, tak též i živelní, dočká se opět té chvíle, kdy slunce zase vyjde z mraků a ozáří v plné kráse oblohu a vrhne hřejivé paprsky i v život náš!

* * *

VŮDCOVSTVÍ.

Naše osobivost, vůdcovství ve vývoji našeho života v každém oboru vědění nás zavádí na mnohé rozcestí, kde zůstáváme státi, aniž bychom věděli, v kterou stranu máme jíti a jsme příliš hrdi se ptáti obyčejného člověka po směru k našemu cíli. To naše "já" v nás zosobnělé, pohrdá každým, kdo pracuje a má rozhled, pojem a vědomosti a praktičnost v životě. Pravé vůdcovství nepohrdá nižádným pokynem k lepšímu, ba vždy snaží se spíše sbírati vědomosti od toho nejposlednějšího.

Kdybychom zanechali toho, čeho jsme schopni a snažili se sbírati a učiti od těch, již měli příležitost ku zkušenostem v jistých oborech a nebáli se práce, tož by pak společenský náš život bral na sebe jiné fáze a dal by se pak v každém rozcestí směr k cíli určiti. Jaký je náš život společenský, hledíme-li na něj se stanoviska vlasteneckého? Nijaký! Ti, kdo pracovali a chápají okolnosti, jimiž by se umožnila cesta k rozvoji našeho společenského života, jsou odkopáváni a ti, kdož nemají vůbec pojmu, co je práce a jaké vědomosti jsou nutné, by určili cíl při rozcestí, odstrkují každého, kdo ví, jak a kam by ta osobnost jejích vůdcovství vynikla.

Pozorujeme-li společenský náš život zde a i jinde, shledáváme, že jsou to přízraci, kteří na sebe vzali tógu pravého vůdcovství a kteří ničí dobrý úspěch těch, jižto dovedli něčeho vykonati pro všeobecné dobro a neštítili se práce.

Chceme-li něčeho vykonati v této nové, poválečné době, musíme napomáhati těm, jižto něčeho vykonali a mají pojem o tom, co je nutné ku společnému dobru.

Osobnost vůdcovství bez vědomostí a chuti k obětavé skutečné práci je bludičkou v bažinách, kde při každém kroku hlouběji se boříme do bahna.

Ponechme vůdcovství těm, jimž podle schopnosti náleží a ježto se při každé příležitosti svojí prací a vědomostmi osvědčili, a jež nevede pouze jen bludička slávy, ale mají na zřeteli úspěch a zdar dobré práce!

* * *

Jdeme po tomto světě jen pouze jednou a pouze na něm máme příležitost ku konání dobra vůči člověku a, nečiníme-li tak, tož minuli jsme se cíle svého poslání a odpadáme do postraní a ve věčné zapomenutí.

* * *

Kdo zneužije důvěry přítele, je podlým. Kdo zneužije důvěry spolku, je podlejším, avšak kdo odsuzuje někoho bez důkazů, bez podstaty, je horším obou a je milovníkem lži!

* * *

Čas a prostora jsou nekonečny a člověk v nich jako ten nejmenší atomek, ale přes to však slávy chtivý člověk se domnívá, že celý svět na něm spočívá.

* * *

Do pekla je cesta schůdná a přímá a vždy se tam jde v průvodu krásných lží.

Do nebe je cesta dlouhá a drsná, kde stojí pravda povždy na stráži.

* * *

Wilhelm Hohenzollern asi dozná ve svém nynějším dumání, že moc a sláva jsou jako polní tráva. A neškodilo by i některým našim krajanům a krajankám trochu toho dumání.

* * *

Jak se zdá, mnoho z nás nevěnujeme myšlénky rekonstrukční době a jen hudáme o vysokých cenách.

* * *

Mír je podepsaný, avšak německá vzpupnost, vzdorovitost a jízlivost přec vyniká v každém záhybu země. Jejich "pád člověka" byl jejich ideálem v posledním století. Nyní je mu nucena úroveň jiných lidí a národů, jež ale mu nejde příliš k duhu!

* * *

✣✣✣✣✣✣✣✣✣✣✣✣✣✣✣✣✣✣✣✣

KOUTEK
Paní Radové.

✣✣✣✣✣✣✣✣✣✣✣✣✣✣✣✣✣✣✣✣

Milá paní Radová! Dovoluji i já si k vám přijíti o radu. Jsem žena, matka několika dítek, jež jsou zde všechny rozené, vyjma nejstaršího hocha. Můj muž si vzpomněl, že se chce odebrati do staré vlasti, ale děti nechtí o tom ani slyšet. Kdežto on stojí na tom, že se tam postěhuje. Také já mám strach, jestli bude stát na svém, že starší dítky by s námi nejely. Ráda bych slyšela váš úsudek o tom. — Matka.

Odpověď Matce: Já být na vašem místě, hleděla bych manžela všemožně od myšlénky té odvrátiti, zvláště kdyby hrozilo nebezpečí rodinu roztrhnouti. Rodiče nemohou očekávati od svých dítek, které jsou v této zemi rozené, aby inuly kur zemi jiné. A proto máte-li zde dobré živobytí, tu hleďte k vůli zachování rodiny v celku upustiti od myšlénky se přestěhovati proti vůli dítek. Rodiče v pokročilém již věku hledí vždy jen pro dobro svých dítek, neboť když jsou ony spokojené a šťastné, mají i rodiče z nich radost.

* * *

Ctěná paní Radová! Dovolujeme také sobě pár řádků vám napsati a žádáme vás o radu. Jsme zasnoubeni s dvěma děvčaty z města. Přítomně děláme na farmě, kde jsme se seznámili s dvěma farmářskými děvčaty. Nyní ale nevíme, pro které se máme rozhodnout, jestli pro ty dívky z města, anebo pro ony z farmy, neboť je máme obojí stejně rádi. — S úctou: Eddie a William.

Odpověď mladým pánům Eddie a William: Moje rada vám je zcela jednoduchá. Rozhodněte se každý z vás pro tu, kterou vaše srdce žádá. Láska vaše zajisté není k oběma stejně vřelá. Možná, že ta je třeba jiná atrakce, ale na nic jiného nehleďte ohledu, jen jednejte podle toho, jak vaše srdce velí.

* * *

Vážená paní Radová! Chci se vás zeptati, zda-li je třeba ještě teď přispívati na Národní Sdružení, jako dříve, když je teď po válce. Moje sousedka mně povídala, že teď již se sbírat nebude. Tak vás prosím o vysvětlení. — Krajanka.

Odpověď Krajance: Co se sbírek týče, těch již nebude třeba na politickou akci, avšak pro sirotky a vdovy bude ve sbírce pokračováno a to vše bude záležeti na dobré vůli těch, již chtějí něčím přispěti. Aneb krajané mohou svým přátelům neb příbuzným zasílati peněžní příspěvky, ale lépe šaty nebo potraviny.

* * *

Marie Hotovcová, Danube, Minnesota, 4. července 1919. — Když už jsem se do svého vypravování tak zabrala, tož abych také svůj život probrala za mého školství. Když jsem měla začíti do školy chodit, tak jsem se roznemohla. Byla jsem stižena neštovicemi, kterými byla jsem tak obalena, že jsem se nemohla ani na nohy postavit, jelikož i na chodidlech byla jich slitina. Když pak jsem se z nemoci této zotavila, matka mně koupila na dvoje šaty, z nichž jedny byly celé stejné a při druhých byla jiná sukně a kazajka, jak jsme jí tehdy jmenovaly, byla rovněž jiná. Oboje mne těšily a ráda jsem se do nich oblékala. Od nás děti chodívaly do školy do Zahrádky, ačkoliv nyní mají svoji školu ve Sněti, jak mně sestra před několika roky v dopise sdělila. Když jsem po nějaký čas chodila do školy, byla jsem tak chůpavá, že jsem všecko uměla na paměť. Když pak měl přijíti pan inspektor na prohlídku, tu mne pan učitel přesadil, tak abych byla panu inspektorovi více — jak se říká — na ráně. A skutečně pan inspektor kladl mně otázky, jež jsem mu k veškeré jeho spokojenosti zodpovídala. Návštěva školní mně ale dlouho netrvala, neboť když mně bylo 8 let, tu jsem již putovala do služby, kde mně bylo jedno dítko v opatrování svěřeno a mimo to jsem nádobí umývala a též světnici uklízela. Celkem vedlo se mně dosti uspokojivě a jenom, když se moji zaměstnavatelé oba nachmelili, což ostatně stávalo se zřídka, jsem to vždy pocítila. Muž obyčejně více žertoval, za to ale ženu jeho to rozčilovalo a mívala jsem na mále, aby se do mne nepustila a mně nezmlátila. Než já bývala vždy jako ten beránek trpělivá a když jsem tam již po nějaký měsíc byla, tu pan učitel náramně na rodiče moje naléhal, aby mne vzali domů a zase mne do školy posílali, což se mu konečně podařilo. Po kratším čase zase ale matku prosili jiní lidé, aby mne k nim dala do služby na opatrování dítka. Nu a tak jsem šla již na druhou službu, kde ale byla dosti bídná strava. Hospodyně dle všeho před vdáváním se asi mnoho s vařením nezabývala. Zde jsem vykonávala stejnou práci jako v prvé své službě, k tomu ale ještě jsem musela všecku vodu pro domácnost přinášet. Následkem té těžké práce se mně udělaly na ruce mozoly, jež se začaly podebírat, až konečně se celá dlaň podebrala. Po několika měsících zde zaměstnání pan učitel zase mne chtěl míti ve škole. A tak v té Lhotě byla to moje třetí služba, jak jsem se již zmínila, že mne matka za týden vedla zase do služby a tam že můj žaludek občas pocítil nedostatek potravy, z toho ale jsem si ničeho nedělala. Když jsem hnala dobytek nebo husy na pastvu, vídívala jsem, že jiné pasačky pokaždé si přinášely ssebou krajíc chleba, kdežto já málo kdy a to ještě o polovičku menší, nežli ty druhé měly. Hlavní věcí bylo, že jsem svoji službu celou dosloužila a šest zlatek mamince přinesla a řekla jí, aby si je zachala. Ona ale mne z nich koupila za 80 krejcarů vlňáček na hlavu. V prvních dvou svých službách jsem neměla žádnou mzdu ujednanou; pouze tu stravu a nějaký ten hadřík na mne koupili. Ve Lhotě jsem bochník chleba vysloužila. — Bude-li míti paní pořadatelka a čtenářky trpělivost, zmínila bych se ještě o dalších svých zkušenostech. Nyní vám sdělím ještě, jak se to zde má s tou úrodou a počasím. Drobné obilí si stojí dobře. Kukuřice na nížinách vymokla, anebo je malá. Na poslední den v květnu dalo se zde do deště a pak po tři týdny pršelo. Kukuřice byla velmi zarostlá plevelem. Jakmile deště ustaly, farmáři, kteří již byli na ten plevel dopáleni, činili se dostati jej pod svoji kontrolu, což se jim konečně podařilo. Za panujícího teplého počasí, ba velká horka někdy tu jsou, kukuřice velmi pěkně roste, zvláště kde není přílišné mokro. Musím se též pochlubit, co jsem vypěstovala: kuřátek ke čtyřem stům, z nichž ale následkem velikých dešťů mnoho jich zahynulo. Zahrádku máme pěknou, ačkoliv jsme sa s počátku domnívali, že nám všecko červy podežerou. Jsou to ty červy, již jiná léta podežírali chřásti zelí a rajských jablíček a letos podežírají všecko i keře bramborů. Časopis, vydávaný v Olivii, přinesl zprávu, že již po 27 roků nebylo tolik červů jako letos. Když již o těch červech píši, tož se musím také zmínit, co zde letos máme komárů, kteří nás div neožerou. Děti i my veleí jsme od nich samý pupenec. Přiloženě posílá můj manžel předplatné a na konec všecky pěkné zdravím!

Ctěná přítelkyně! Přijměte vřelý dík za předplatné, jakož i za dopis. Těšilo by nás, kdyby i více našich čtenářek se rozepsalo o svém hospodářství a zároveň popsaly, jaké poměry panují v jejich okolí, neboť každý rád čte o stavu osení, úrody a podobně v jiných částech této země. Srdečně vás zdraví —

Pořadatelka.

* * *

Teta Vitámvásová, Omaha. — Ctěná pí. pořadatelko a družky! Že nic na světě netrvá věčně, jest staré přísloví. A tak to kouká i s tou naší "Ženskou Hlídkou". Ta jak z počátku byla četně zastoupena, tak jest teď opuštěna! Její místo však zaujala pí. Radová a, jak je vidět, má dosti práce, neb se o ni bere zájem. No, vždy něco nového, jak se říká, táhne, tak ať žije pí. Radová. A přece Hlídka neosiří! Snad, až bude zase po té pilné práci, přijdou opět ty milé matičky, slečinky a taky i naši roztomilí panicové se s námi pobavit. Budou to zase pěkné besedy! Těším se tak na vás na všechny. Stále hledám, kdy se objeví dopis synovce pana G. A. Chalupníka z Houston, Texas. Vždyť již je též doma z vojny. A co ti druzí, kteří jste psávali, povězte nám, jak se vám vedlo! Vždyť víte, že my matky máme takové holubí srdce, že bychom vás všechny samou radostí umačkaly. Hodným chlapcem je Láďa Bartošů, ať je v Praze, neb ve Vídni, neb v Londýně, odevšad si vzpomene na Ž. H. a, jak je vidět, Teta mu taky z paměti ještě nevyšla. No, vždyť jsme se měli s Láďou vždycky rádi. Inu, já vždy říkám — ten? Ten je celý po matce, nadaný ve všem, a holky má rád a proto taky na Tetu vzpomíná. Však on ví, proč?! Hoši již se kvapem ženou domů, každý se těší na své milé, však těm, kteří tam padli, budiž věčná památka nás všech! — Konečně nám to zlaté sluníčko hřeje, ale tak, že se o nás pokouší mrákoty a místa není k ochlazení. Leda v parku a tam aby se člověk bál před všelijakou černou holotou. Zdejší stráž nejraději čuchá, kde je co k pití a pokoutná místa, neb v tom jest přece něco, — jak dopadl případ paní Brownové. Onu dámu podle všeho znám, tak též i její domy. Proto ale, že byla dobrá partie kterési věřící sekty, má hodně peněz. Však jak vyzískané, po tom nikomu nic není. Při soudu dovede omdlít, — vše naličeno. Policajtům se zavřou oči a pak se jede, jako když se namaže. Vždyť to známe, že ne — spravedlnost, ale peníze světem vládnou! Jediná správnost jest a to, že nikdo neví, kdy přijde smrt. S tou není kontraktu, nedá se uplatit ani sirotky upravit, by jim matky nebrala. Jest krutá, neúprosná a raději vidí bolest a žal, nežli milosrdenství. — Ctěná pí. Kálalová již smažíte kuřátka? Víte, co jste ztratila? Otevřeme u vás dvéře, snad se nenadáte! Byla jsem překvapena při čtení dopisu v "Hlídce" pí. Ant. Myšičkovou, bývalou to naší sousedkou. Že je z tebe farmerka! Viď, Tonínko, že je na venku lépe, než ve městě? Já bych odtud hned vyletěla, jen kdybych měla kam! Ale jak se říká, po smrti zlé cestování! Tak žně jsou již v proudu a já ještě doma. Ty mé plány se jaksi batí! Děvčata psala — Teto, těšíme se, kdy již přijedete! Ony, chuděry, myslely, že se na žně jezdí hned z jara. A teď, kdy mám vše hotové — klobouk na způsob kukaně, šaty jako vzducholoď, tak že Zdena by nemusela každý den zašívat, jako když jsme byly spolu v Dakotě. Syn Jan povídá, že mohu mít jeho válečné střevíce. Pane, v těch by to šlo od fleku, co? To abych měla strýce ssebou, aby mě postrkoval vždy nohy ku předu. Když se ženské registrovaly do Kansasu na žně, já jsem měla dosti času, nebo jak se říká — sedej panenko v koutě, kdo tě bude chtít, najde tě! A mě ještě nenašli! Pomyslela jsem si, že zahálet se přece nesluší. Aniž bych se optala strýce, jdu po Martha ulici na západ, tam stojí dvě dámy a měly na spěch. Pospíším tedy, aby se nerozešly. Přijdu blíž a poznám, že jsou to panímámy, jedna moje tetička pí. Holová, druhá pí. Rupertová, moje dobrá známá z klubu Starých Osadnic. Na otázku, kam se ženu, jim povídám: Pojďte se mnou, budete smlouvat a já vás pak svezu. Pí. Rupertová si dala říci a šla, kdežto pí. Holová vzala vítr. Tedy jdeme na 24. ulici k panu Bauerovi si koupit káru. Dobré odpoledne, dámy, co byste si přály? Mrknu na sousedku, šťouchnu jí a již to šlo! Nevzalo to dlouho a my udělaly koupi. Pan Bauer nám přidal kus provázku a jedeme. Povídám, teď si sedněte! A na co? No, na káru! Nechtěla přijmout mé pohostinství, že prý cosi kdesi, až po druhé. Tedy jedeme s kopce dolů, kára za námi jela jako kotě za kočkou, ale s notným lomozem. Udělalo se nám z toho na nic, a my se stavily natrhat bezového květu a jedeme dál. Moje tlumočnice, ta dobrá duše, mně dala ještě fazolí. Já poděkuji, kytici z thé (po moravsku kozinky) naložím do mého vozu i fazole a tak jedu. Považte, jak se to rýmuje. Můj Ico Coaster, trochu větší doutníkové bedničky, na něm fazole a bezové thé. Každý se po mně ohlížel, nejvíce děti. Jezdilo to sem tam, až konečně jsem můj vůz i s nákladem popadla pod páži a táhnu domů! A víte, jak mě uvítal muž? Jestli prý jsem se zbláznila. Povídám, mlč, táto, budu tě vozit do gázovny! Podíval se na mě tak divně; víte, on se málo kdy hezky kouká a povídá — jen počkej, já ti ten vůz zfiksnu! A taky ano! Druhý den byla neděle a schůze J. Č. D., kde jsme se po schůzi bavily tím, co která uměla. A já, když jsem přišla domů, čekalo mě překvapení — z malého vozíčku mně muž udělal pořádný vozík, nabarvil na černo a Teta jezdí jako s umrlčím vozem — pro led. To byste koukali na městskou honoraci, jak táhne. Tedy není jenom ve městě být, ale taky dle toho žít!

Milá přítelkyně! Těší nás, že jste zase alespoň vy zavítala do "Ženská Hlídky", když tak málo našich krajanek se jí súčastní. Nedivím se, že nepíši teď, neboť nejen na farmách mají pilno, ale i ve městě každá žena má v tomto vedru co dělat, jelikož nežli uvaří a uklidí, touží potom spíše po osvěžení na venku. Gratuluji vám, ctěná přítelkyně, ku radostnému shledání s panem synem, jenž se šťastně navrátil k vám zdráv a šťasten. Srdečně vás všechny zdraví — Pořadatelka.

* * *

Anna J. Kubíková, Thurston, Nebr. — Ctěná paní pořadatelko Ženské Hlídky! S velkým potěšením sděluji, že jsem obdržela od své milované sestry a švakra dopis. Vždyť po celé čtyři roky jsem žádné zprávy od nich nedostala a po celou tu dlouhou dobu jsem nevěděla, jsou-li ještě živi a zdrávi, anebo zda-li je ty válečné útrapy do hrobu nepřivedly. Dopisu jejich jsem se s celou láskou chopila, však při jeho čtení teprvé jsem zvěděla, co milovaných přátel jsem tam v té staré vlasti během té dlouhé doby ztratila. Tak zemřel můj strýček, sestřenice a bratranec, jenž za války ty nejprudší boje prodělal. Když ho zraněného převáželi z Albanie, tak zemřel ve vlaku. Byl to velice hodný a slušný hoch, jenž se před samou válkou oženil. Pozůstalá manželka, s níž se vřele miloval, hořce jej opláкává a želi nad jeho předčasným odchodem. Je to hrozné pomyšlení, co ta válka utrpení zavinila, co mladých ženatých mužů si v oběť vyžádala, co po nich zůstalo mladých žen, které se s nimi musely v nejkrásnějším jejich věku na vždy rozloučit. A takových teskivých případů je na millionY, kde matky, milenky a ostatní příbuzní sobě trpce naříkají. Původce této války měl by býti přísně za svůj čin potrestán. Zajisté každý souhlasí s tím, že nejkrutějšího trestu zasluhuje za všecka ta utrpení, jež na celém světě způsobil. Je to srdcervoucí pro otce, matky, manželky a pro všecky spřízněné osoby, již návrat milovaných svých bytostí každého dne toužebně očekávají a srdečně těší se na okamžik šťastného shledání a v tom přijde nenadálá zpráva, že jejich milovaný syn v boji padnul, anebo nemoci podlehl. Na místě radostných chvil pak si uvědomí, že se více se svojí drahou bytostí za živa neshledají — musejí to zajisté býti pocity nanejvýše bolestné. — Druhá moje přítelkyně, jež jest vdovou, skládala veškerou naději ve své tři syny, že jí budou vydatnou oporou a útěchou v osiřelém jejím stavu. Zatím ale všecky tři syny jí odvedly a poslali do války, tak že zůstala úplně sama. Jak se mně v dopise sděluje, tu prý se z její synů jeden vrátil domů, kdežto druzí dva se pohřešují, neboť po dlouhý čas již ničeho o nich se nedověděla. Nemůže ani býti většího utrpení, nežli jaké tato válka způsobila. Do nejdelší smrti bude všem postiženým hluboký zármutek sídlit v jejich srdcích. — Nyní ještě, ct. paní pořadatelko "Ženské Hlídky", velice ráda bych se od vás dozvěděla, zda-li byste mně mohla poradit. Mám v úmyslu poslat svým přátelům ve staré vlasti několik pytlů mouky, zda-li totiž bude zase nějaká loď za tím účelem od amerických břehů vyslána. Anebo mně laskavě sdělte, jak by se to nejlépe dalo vyřídit. Velice ráda bych jim tam něco poslala, tak aby si mohli přilepšit. Ve psaní svém sdělují mně, že tam mouka z Ameriky dochází, že ale jest jí velice málo. Dopis zaslali mně moji přátelé od Poličky v kraji chrudimském v Čechách.

Ctěná paní, vyhovujíc vašemu přání, uvádím zde návod, ze kterého seznáte, jak byste si měla při zasílání potravin do staré vlasti počínati.

* * *

Poučení o zasílání dárků do vlasti

Na četné osobní i písemní dotazy krajanů o tom, jakým způsobem možno zasílati dárky příbuzným do Československé republiky, odpovídáme přiloženým poučením, jež právě vydáno bylo k tomu ustanoveným výborem a zní:

Zasílání pomocných zásilek převzala československá vláda, která bude prostřednictvím generálního konsulátu československého v New Yorku sama zásilky z New Yorku vypravovati, a za správné dodání jejich ručiti.

Sádlo, maso a špek (slaninu) bude možno poslati pouze z New Yorku, poněvadž veliké obtíže a překážky s dostáváním povolení pro export pro jednotlivce a prohlídka těchto předmětů úředníky Spojených Států by celou akci zdržovaly. Jakým způsobem bude možno tyto věci objednati, bude v krátké době československým konsulátem veřejně v časopisech sděleno.

Věci, kterých jest ve vlastech nejvíce zapotřebí: margarin, práškové mléko, rýže, čaj, kakao, pepř a koření vůbec, vazelin a svíčky. Dále gumové zboží, šňůrky k lemování, šňůrky do bot, motouzy a špagát, plátno bílené a nebílené, vlna a bavlna, prádlo všeho druhu, šatstvo všeho druhu, kůže na podešve a podpatky,